

[Alfred Jensen.]

det problem, der her er opstået, må de sociale udvalg være med til at løse. Det har de gjort derved, at de har stillet midler til rådighed, så at arbejdsløse, der har en ledighed op mod de 90 dage, kan få en ekstra hjælp i henhold til lov om offentlig forborg § 293, stk. 1.

Det er naturligvis en løsning, der kan anvendes og hjælpe adskillige, der er stedt i store vanskeligheder som følge af en langvarig arbejdsløshed og de byrder, som følger deraf. Men jeg vil dog gøre opmærksom på, at der er kommuner, der ikke forstår deres moralske forpligtelse her, som vender ryggen til, når de arbejdsløse kommer og klager deres nød. Jeg vil også ved denne lejlighed gøre opmærksom på det besvær, der for de arbejdsløse er forbundet med at nå ind til socialudvalgets hjerte og få de penge, som de har hårdt brug for til deres familie, kone og børn, i den daglige tilværelse. For at få lukket op på socialkontoret skal man udfylde et skema, der er så langt som et ondt år, og som indeholder over 60 spørgsmål, der skal besvares. Det forekommer mig, at det er en alt for omstændelig proces, der her sættes i gang for at yde arbejdsløse en hjælp af mindre omfang — for det kan jo kun dreje sig om hjælp af mindre omfang, når vi holder os til § 293 i forsorsloven, og det forekommer mig, at man måtte kunne finde frem til en kortere, mere lempelig form for opstilling af spørgsmål ved ydelse af en sådan hjælp.

Rent galt forekommer det mig dog at det er, når talen er om kontingenthjælpen, som er hjemlet i arbejdsløshedslovens § 13, stk. 6. Her kan socialudvalgene uden at spørge højere oppe give arbejdsløse, som har vanskeligheder ved at klare kontingentet, kontingenthjælp; der er nærmere regler derfor. Også her kræves det, hvis man ikke tidligere har været på socialkontoret, at man skal udfylde dette store skema, samtlige 62 spørgsmål skal besvares, og de, der søger en sådan beskeden hjælp, skal møde op med, jeg tror, det er 10-12 attester, for at

de kan få deres sag behandlet. Og hvad drejer det sig så om? Ja, for Arbejdsmandsforbundets medlemmer drejer det sig om 96 øre pr. dag, og det er endda kun i det halve år, og hertil kommer, at disse 96 øre er modtageren forpligtet til at betale tilbage, når han igen kommer i arbejde.

Man kan nok spørge, om det ikke er muligt at hjælpe de arbejdsløse under mere lempelige former og alligevel på en samfundet og den offentlige økonomi betryggende måde. Jeg skulle tro, det måtte være muligt. Men her rejser sig naturligvis også spørgsmålet, hvordan man sikrer, at de langvarigt arbejdsløse, som ikke opfylder kravet om de 90 dages ledighed, får en sådan supplerende hjælp. Jeg ser ikke rettere, end at kommunerne efter vedtagelsen af dette lovforslag må have en moralsk forpligtelse til at hjælpe de arbejdsløse, der har nogenlunde samme kår som dem, lovforslaget direkte tager sigte på. Jeg vil tro, at det ville hjælpe på socialudvalgenes opfattelse, om der udgik et cirkulære fra ministeriet, hvori man gjorde opmærksom på, at man så med forståelse på, at socialudvalgene hjalp de arbejdsløse, der var langvarigt ledige, men som ikke kommer op på de 90 dages ledighed. På samme måde vil jeg mene, at man bør tage hensyn til de ikke-forsikrede. Jeg ved meget vel, at vi ikke har så mange af denne kategori, men ikke desto mindre er det dog medborgere, som lever under trange kår. Selv om de under visse omstændigheder kan opnå lige så meget, måske også lidt mere, end dem, der får ordinær understøttelse af arbejdsløshedsforsikringen, er deres kår dog ikke anderledes, end at den ekstra skilling, som her er tale om, er hårdt tiltrængt og vil blive modtaget med glæde, og derfor forekommer det mig, at socialministeriet burde gøre socialudvalgene opmærksom herpå og på den moralske forpligtelse, de har til at være de ledige behjælpelig med at komme igennem deres vanskeligheder.

Jeg ved nok, man vil sige, at man skal ikke animere til ødselhed fra de offentlige